

בש"פ 5891/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5891/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית
המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' סילמן) במ"ת
14048-07-19 מיום 26.8.2019

תאריך הישיבה: י"ב באלול התשע"ט (12.9.2019)

בשם העורר: עו"ד צבי אבנן

בשם המשיבה: עו"ד מריה ציבלין

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' סילמן) במ"ת 14048-07-19 מיום 26.8.2019, בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 7.7.2019 הוגש נגד העורר ונגד אדם נוסף (להלן ביחד: הנאשמים) כתב אישום אשר תוקן ביום 14.7.2019. כתב האישום מייחס לכל אחד מהנאשמים שתי עבירות של מעשה סדום בצוותא; עבירה של תקיפה סתם

עמוד 1

בצוותא, וכן מספר עבירות של איומים בצוותא.

לפי המתואר בכתב האישום, בליל 7.6.2019 הגיע המתלונן לג'סר א-זרקא לפגוש את חברו, והשניים הלכו יחדיו. הנאשמים הבחינו בהם והחלו להקניט ולתקוף באלימות את השניים. בשלב מסוים, המתלונן ניסה להימלט ולהסתתר מפני הנאשמים אך אלו רדפו אחריו, איתרו את מקום מחבואו ותפסו אותו. על פי הנטען, העורר הצמיד לבטנו של המתלונן מברג ואילו מ' אחז בו על מנת שלא יברח. לאחר מכן, מ' הצמיד חפץ חד לגרונו של המתלונן תוך שהוא מאיים על חייו ומורה לו לעשות את שיצווה עליו. בשלב זה, הנאשמים כפו על המתלונן לבצע בכל אחד מהם מין אוראלי. המתלונן עשו כמצוותם תוך שהוא מתחנן בפניהם שלא יפגעו בו. ולאחר מכן ביצעו הנאשמים במתלונן מעשי סדום (מין אנאלי) תוך איומים שיהרגו אותו אם לא יענה לדרישותיהם. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן פגיעות גופניות שבעטיין הוא אושפז בבית חולים למשך מספר ימים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. ביום 14.7.2019, במהלך הדיון בבקשת המעצר, העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בעניינו. בתום הדיון בית המשפט המחוזי הורה על הכנת תסקיר שירות מבחן אודות העורר.

4. בתסקיר המעצר מיום 5.8.2019 שירות המבחן התרשם כי חלופת המעצר שהוצעה איננה מקיימת פיקוח מתאים למאפייני אישיותו של העורר, ומכאן שאין ביכולתה להפחית את מידת הסיכון הנשקפת מהעורר. זאת ועוד, שירות המבחן התרשם כי בהעדר מערך פיקוח ראוי, אפילו אפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני איננה יכולה לצמצם מצבי סיכון פוטנציאליים לפגיעה באחר. על כן, שירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר.

5. ביום 8.8.2019 הורה בית המשפט על הכנת תסקיר משלים בעניינו של העורר. בתסקיר המשלים מיום 25.8.2019 בחן שירות המבחן חלופת מעצר נוספת אך הגיע למסקנה כי היא איננה מאיינת את רמת הסיכון הנשקפת מהעורר. שירות המבחן שב על עיקרי התרשמותו כפי שהובאו בתסקיר המעצר, ובסופו של דבר לא המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

6. ביום 26.8.2019, בתום הדיון בעניינו של העורר, ניתנה ההחלטה מושא הערר, במסגרתה הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט ציין בהחלטתו בין היתר, כי בהתאם להלכה הפסוקה, הכלל בעבירות מין הוא כי אין לשחרר נאשם לחלופת מעצר למעט במקרים חריגים, וזאת בשל המסוכנות הטבועה בעבירות אלה והחשש להישנות המעשים, וכי במקרה דנן שני תסקירים שניתנו בעניינו של העורר שללו חלופת מעצר.

כנגד החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

7. במסגרת הערר נטען כי קביעת בית המשפט המחוזי לפיה העורר ניצל את מצבו הנפשי של המתלונן היא מוטעית ומופרכת שכן העורר כלל לא הכיר את המתלונן עובר לאירוע המיוחס לו. נטען כי רק כאשר בא-כוח העורר צילם את התיק דנן, הסתבר לו כי בתיק מצויות חוות דעת פסיכיאטריות העוסקות בנטייתו המינית של המתלונן ובכך שהמתלונן היה מטריד מינית את שותפיו לפנימיות בהן שהה. לשיטת העורר, עיון בעברו של המתלונן מחזק את טענת

העורר לפיה יחסי המין עם המתלונן נעשו בהסכמה. כמו כן, העורר מציין כי לפי פסיקת בית משפט זה אין לתת משקל לעובדה שנאשם כופר בעבירות המיוחסות לו בעת עריכת תסקיר שירות המבחן שכן זוהי זכותו המלאה של הנאשם. עוד נטען כי הפסיקה אליה הפנה בית המשפט המחוזי בהחלטה מושא הערעור איננה מתאימה לעניינו של העורר. לבסוף, נטען כי שירות המבחן שגה עת סיווג את המפקחים בתסקיר המשלים כלא מתאימים וכי היה על בית המשפט המחוזי לאפשר למפקחים לטעון בפניו על מנת שיוכל להתרשם מהם באופן ישיר.

8. בדיון לפניי חזר בא כוח העורר על עיקרי נימוקי הערר. נטען כי מדובר באירוע יחיד חד-פעמי, כנראה בהשפעת אלכוהול. כן נטען כי אין המשיב חוזר בו מהסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, אך הוא סבור שלא היה מקום לייחס לו ניצול מצוקה של המתלונן, לה לא היה מודע. לבסוף נטען שלא היה מקום לפסילת החלופה והמפקחים שהוצעו.

באת כוח המדינה טענה כי מדובר באירוע בלהות של אונס תוך איום על חייו של המתלונן, המחייב את מעצרו של העורר, וכי שירות המבחן שלל את חלופות המעצר, שהוצעו, ומטעם זה לא ראה בית משפט קמא צורך לחקור את המפקחים.

9. לאחר עיון בטענות הצדדים לא ראיתי כל עילה המצדיקה התערבות בהחלטתו של בית משפט קמא.

10. כפי שציין, בצדק, בית משפט קמא, הכלל בעבירות מין הוא שאין לשחרר נאשם לחלופת מעצר למעט במקרים חריגים. ואכן נפסק לא פעם כי -

"הלכה פסוקה היא כי לאור המסוכנות הטבועה בעבירות מין והחשש להישנות המעשים, שחרורו של נאשם בעבירות מין לחלופת מעצר הינה החריג ולא הכלל" (בש"פ 5427/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.8.2015)).

(וראו עוד: בש"פ 3095/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (04.05.2008); בש"פ 7593/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (24.10.2010); בש"פ 787/12 מדינת ישראל נ' סלאימה, פסקה 13 (26.1.2012); בש"פ 8656/16 מדינת ישראל נ' זליג, פסקה 9 (22.11.2016)).

11. למרות זאת, לא שלל בית משפט קמא על הסף אפשרות לחלופת מעצר והורה על הגשת תסקיר מעצר, ובהמשך אף תסקיר משלים, בהם נבחנו חלופות מעצר שונות. ברם, בשני התסקירים, המפורטים ומנומקים היטב, שלל שירות המבחן אפשרות של חלופת מעצר.

12. ואכן, קשה להפריז בחומרתם ואכזריותם של מעשי העורר ושותפו לעבירה, שתוארו בצדק על ידי באת כוח המדינה כ"אירוע בלהות", ושרק על עיקריהם עמדתי בתמצית לעיל. העורר ושותפו כפו על המתלונן מעשים מיניים קשים באליומים, והותירו אותו פגוע ופצוע, ואף נזקק לאשפוז בבית-חולים. מעשים אלה מצביעים על מסוכנות גבוהה ומבססים את החשש מפני הישנות המעשים.

13. בנסיבות אלה לא ראיתי כאמור כל עילה להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב באלול התשע"ט (12.9.2019).

ש ו פ ט
